

K. O. ROZENIUSS

DIEVA VĀRDS
KATRAI GADA
DIENAI

2. izdevums

Luterisma mantojuma fonds
Rīga, 2010

UDK   22
                  Ro 947

No zviedru valodas tulkojis – Uģis Sildegs
Literārās redaktore – Elmīra Cacure, Inga Lievīte
Korektore – Inga Lievīte
Maketētājs – Juris Uļģis

© *Luthersk Litteratur Mission, Box 39, SE - 911 21 Vännäs, Sweden*
© 2010 Luterisma mantojuma fonds, tulkojums no zviedru valodas
2. izdevums

Izdevējs: nodibinājums “Luterisma mantojuma fonds”
Reģ. nr. 50003360631
Rīga, Volgundes iela 32–104, LV–1046
fonds@lmf.lv
www.lmf.lv

C.O. Roseniuss, Day By Day With God
Latvian 2nd edition 1000 copies printed March, 2010

The translation and publishing of this book has been made by
the Lutheran Heritage Foundation:
51474 Romeo Plank Road
Macomb, MI 48042, USA
www.LHFmissions.org

and

Luthersk Litteratur Mission, Sweden

ISBN 978-9984-753-60-7

Iespiests SIA “Jelgavas tipogrāfija”

Saturs

Janvāris	.5
Februāris	49
Marts	90
Aprīlis	.134
Maijs	.179
Jūnijs	.225
Jūlijs	.272
Augusts	.318
Septembris	.366
Oktobris	.411
Novembris	.458
Decembris	.502
Svēto Rakstu rādītāji	.548
Svēto Rakstu rādītāji katrai gada dienai.	.562

Janvāris

1. janvāris

Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžos (Ebr. 13:8).*

Tā apustulis izsauca Vēstules ebrejiem pēdējā nodaļā. Tas ir liels mierinājums visās laikmetu pārmaiņās, – ka Kristus dzīvo, tas pats vakar, šodien un mūžīgi! Pie Viņa ir palīdzība un glābiņš. Vai kristietim, kam Kristus ir visas lietas, gadu mijā var būt vēl lielāks iepriecinājums, labāks un piemērotāks dzīves moto kā šis: “Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžos”?

Pazīdami Kristu, jūs esat baudījuši, kas Tas Kungs ir labs. Jūs esat jutuši, redzējuši un piedzīvojuši, cik Viņš brīnišķīgs un liels Savā laipnībā un apžēlošanā, cik uzticams un varens palīgs. Paturiet prātā, ka Viņš ir tāds pats šodien un vienmēr – šodien tāds pats kā vakar, šogad tāds pats kā citus gadus un tā mūžīgi mūžos.

Viņš nemainās, jo ir “mūžīgais Tēvs”. Viņā nav pārmaiņu, jo visos laikmetu griežos Viņš ir tas pats. Maiņas un pārvērtības notiek vienīgi virs zemes, mūsos pašos, domās, jūtās un maņās. Tā vidū Kristus paliek mūžam nemainīgs.

Piemēram, ja atceramies, ka Kristus reiz nepelnīti ir piedēvis mūsu grēkus – mūs, bezdievīgos, pasludinājis par taisniem no tīras žēlastības, Sava nopelna dēļ, tad mēs zinām, ka tāpat Viņš rīkosies vienmēr. Ja Kristus pelnītā soda vietā reiz sniedzis mums mierinājumu, tad Viņš mierinās mūs arī šodien – tikpat nepelnīti. Ja Dievs reiz mūs glābis no bēdām, grēka un kārdinājumiem, kad paši nespējām glābties, tad varam būt droši, ka Viņš gribēs mūs glābt arī šodien.

Ja mēs varam sacīt: kā pazudusi avs es biju reiz apmaldījies, apjucis un novērsies, bet Labais Gans mani uzmeklēja un atgriezta, aizskāra mani ar Savu vārdu un atveda atpakaļ; tad varam teikt: mēs zinām, ka arī turpmāk Viņš allaž tā rīkosies.

“Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžos!” Viņa labie darbi pie mums vēl nav mitējušies! “Viņš ir mūs pirmais mīlētājs” (1. Jņ. 4:19).^{*} Visiem savējiem, ko Jēzus šinī pasaulē bija mīlētājs (nepelnīti, no sirds un labprātīgi), Viņš parādīja Savu mīlestību līdz galam.

Šādu mierinājumu mēs gūstam ne tikai no savas īsās un skopās dzīves pieredzes, bet no visa, kas noticis kopš pasaules radīšanas. Tas viss apliecina Tā Kunga spēku un žēlastību. “Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžos!” Apdomājot pagātnes notikumus, kā Viņš glābis grēciniekus un piedēvis tiem vissmagākos grēkus, mēs noprotam un zinām, ka tāpat Viņš šodien izturēsies arī pret mums.

Atcerēsimies Bībeles piemērus. Reiz bēdīgi slavenai grēciniecei, kas raudāja pie Jēzus kājām, Viņš sacīja: “Tavi grēki tev ir piedoti: ej ar mieru” (Lk. 7:48, 50). Sauls, kas iepriekš bija “zaimotājs, vajātājs un varmāka”, kļuva par apustuli un saņēma vislielāko Dieva žēlastību. Savukārt Dāvids pēc brīnišķīgas žēlastības saņemšanas krita asiņainā noziegumā, un tomēr Dieva žēlastība un piedošana viņu atjaunoja. No visiem šiem notikumiem mēs skaidri redzam, ka mūsu Kunga Jēzus Kristus žēlastībai nav gala, jo Viņš arvien piedod visas lietas tiem, kas Viņu meklē.

---

* Šeit un turpmāk ar zvaigznīti atzīmēti Bībeles citāti no izdevuma: Jaunā Derība – R.: Latvijas Bībeles biedrība, 2007. – 2. izd.

Jā, patiesi. Mēs redzam, ka Kristus nekad nepieķūst un nenogurst no Savu mācekļu vājībām. Viņš tos neatstumj, bet tikai pamāca un izlabo. Tā mēs zinām, ka Viņš nepagurs arī mūsu vājību dēļ. Mēs redzam, cik labvēlīgi Viņš uzklaustīja pat visīsāko lūgumu, kad sieviete pieskārs Viņa drēbju vīlei. Tā mēs zinām, ka arī šodien Viņš uzklausa pat visīsākās lūgšanas.

“Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžos!” Tas ir neticami liels mierinājums. Tas ir spēcīgs cietoksnis visās laikmetu maiņās, vētrās un tumsas brīžos. Kristietis joprojām ar prieku var dziedāt: “Es mītu Tavā paēnā... Tu, Kungs, esi mans spēks, mana klints, mans cietoksnis un Glābējs, mans Dievs un mans iepriecinājums. Bet Tu paliec tas pats, Tavi gadi nebeigsies nekad.”

2. janvāris

Tad es redzēju labajā rokā Tam, kas sēd uz goda krēsla, grāmatu, aprakstītu iekš– un ārpusē, aizzīmogotu septiņiem zīmogiem (Jņ. atkl. 5:1).

Tik neapprakstāmi varens un brīnišķīgs ir iepriecinājums, kas atrodams šais vārdos. Ja vien mūsu acis atvērtos, ka mēs ieraudzītu un modrā ticībā glabātu šo patiesību, tad vienreiz un uz visiem laikiem mēs atbrīvotos no visām raizēm un sacītu: tās mani vairs neskar! Tagad Dievs var darīt ar mani, ko vēlas. Lai visi ļaunie gari un cilvēki dara, ko spēj, es ne no kā vairs nebaidos.

Aplūkosim šos Rakstu vārdus. Jānis redz, ka Tam, kas sēd uz goda krēsla, labajā rokā ir grāmata. Kas rakstīts šajā grāmatā? Pirmā balss no atvērtām debesīm sacīja, ka tur rakstīts tas, kam jānotiek turpmāk (4:1). Paturiet prātā šīs vīzijas jēgu un nozīmi! Grāmatā rakstīts tas, “kam jānotiek turpmāk”, proti, kas notiks ar visu pasauli un īpaši ar Dieva tautu virs zemes.

Fakts, ka šāda grāmata ir Viņa, kurš sēd uz goda krēsla, labajā rokā, nozīmē, ka Dievs visos sākumos zina, kas ar mums notiks, jo viss grāmatā rakstītais ir allaž Viņa acu priekšā. Bet grāmata Viņa labajā rokā – Viņa allaž darbīgajā rokā – nozīmē vispirms to, ka lielais, varena Dievs vada un valda visas lietas. Otrkārt, tas nozīmē, ka Viņš tik pedantiski rūpējas par visu, kas ar mums notiek, ka pat uzrakstījis to grāmatā. Mēs taču zinām, ka grāmatvedība nozīmē vislielāko rūpīgumu.

Vai nav tā, ka visas mūsu rūpes un raizes ir vērstas uz nākotni? Mūsu sirdis ir nemiera un raižpilnu domu pilnas par to, kas ar mums notiks. Arī kristietim, kas laimīgi atsavinājies no nāves izraisītām pasaulīgām skumjām un kļuvis par ticīgu cilvēku, tagad ir pavērusies jauna pasaule ar rūpēm, kuru mērķis ir daudz augstāks: mūsu pašu dvēsele, mūsu grēki, kārdinājumi, cīņas un vilinājumi krist un atkāpties; mūsu piederīgo un citu cilvēku dvēseles un viņu liktenis; baznīcas nākotne vai sabiedrības norises; liels daudzums sīku lietu, kas nereti mums rada rūgtu nemieru.

Turklāt kristiešiem vēl ir mīlestības rūpes, lai viss būtu labi, tiem ir apgaismots skatījums, kas par svarīgām uzskata lietas, kuras citi tur par niecību. Kristieši arvien ir mērķis velna, šī negantā ienaidnieka, ugunīgajām bultām, kurš ar kārdinājumiem, pārbaudījumiem un visiem iespējamiem viltus gājieniem cenšas laupīt mums mieru. Tāpēc bieži Dieva bērniem nav miera ne dienu, ne nakti. Kā

saglabāt šo mieru? Kur atpūtināt savu nogurušo galvu? Jā, kaut mēs spētu saņemt šo mierinājumu, kas sniegts šajos Bībeles vārdos!

Viņam, kas sēd godības krēslā, labajā rokā ir grāmata, kur rakstīts viss, ko šai dzīvē pieredzam. Jau Dāvids to redzēja un par prieku savai sirdij dziedāja: “Tavā grāmatā bija rakstītas visas manas dienas, jau noteiktas, kad to vēl nebija it neviens” (Ps. 139:16).

Mums ir uzticams Tēvs debesīs, kurš mīlīgās rūpēs gādā par visu, kas vien kust. Viņš to ir uzrakstījis grāmatā un tur Savā labajā rokā. Jā, kaut mēs ticētu un saņemtu šo Dieva labvēlību un rūpes par mums! Vai tas nebūtu mūsu nabaga sirdīm svētīgs miers, liels prieks un mierinājums visās turpmākajās dienās?

Taču tad ierunājas pagāns mūsos, mūsu neticīgā, tumšā sirds un prāts, un saka: jā gan, lielos pasaules notikumus vai visas baznīcas vēstures notikumus Dievs ir rakstījis Savā grāmatā, bet ne jau to, kas attiecas uz tik sīkām radībām kā mani.

Mūsu prātam šķiet pilnīgi neticami, ka Dievs Savā grāmatā varētu uzrakstīt visu, kas notiks ar tevi un mani. Taču kā attiekties pret to, ja pats lielais Kungs, kas sēd uz godības troņa, apgalvo, ka Viņš gādā ne tikai par katru atsevišķu cilvēku un tā mazajām lietām, bet arī par ikvienu putniņu virs zemes (Mt. 10:29–31)?

Ko domāt par šādu Kungu? No vienas puses, mūsu prāts saka: tas šķiet pilnīgs absurds, neiespējami. Bet, no otras puses, visas redzamās Dieva radības ar savām liecībām nostājas pret mums un tūkstoš balsīm saka: redzi, ko Dievs darījis! Redzi, Viņš darīja gan lielus darbus, gan mazus darbus! Un, ja reiz Viņš darījis visus šos mazos darbiņus, tad Viņš viegli un bez grūtībām par tiem arī gādās.

Kaut mēs pamostos no savas nožēlojamās neticības tumsas! Mēs nemitīgi varam redzēt Dieva godības un varenības liecības, un tomēr mēs tās neievērojam. Pats Kungs taču saka: “Vai nepārdod divus zvirbuļus par vienu artavu? Un neviens no tiem nekrīt zemē bez jūsu Tēva ziņas. Bet arī jūsu galvas mati ir skaitīti.”

3. janvāris

Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu (Jņ. 3:16).

Uzlūko Dieva mūžīgo žēlastības izredzēšanu! Tā notika, kad gudrais, taisnīgais un žēlsirdīgais Dievs, debess, zemes, visu lietu Radītājs un Tēvs, Savā mūžīgajā viszinībā paredzēja, ka Viņa cildenā un brīvā radība, kas nesa Dieva tēlu un varēja to saglabāt paklausībā un taisnībā, atkritīs no Viņa labestības kopā ar visu savu cilti, saindēta ar vecās čūskas indi un pārdota grēka varā, pazaudēs Dieva tēlu un iegrūdīs sevi mūžīgā nāvē un pazušana. Tad Dievs izlēma, ka – pirms Viņš izlaiž tos no Savas radošās rokas – Viņš pats gādās cilvēkiem glābšanu, dos tiem grēku izpircēju, kas Savas personas nedalāmajā vienībā apvienos dievišķo un cilvēcisko.

“Viņš mūs izredzēja arī Kristū pirms pasaules radīšanas” (Ef. 1:4).^{*} No dievišķās taisnības likuma nedrīkstēja atnest ne burtu, ne rakstu galu. Bet kritušajai radībai šo likumu izpildīt bija neiespējami. Cilvēce nespēja dot no sevis to, ko bija zaudējusi, proti, īstu taisnību un svētumu. Tāpēc Dievam bija jārada cits ceļš cilvēka glābšanai.

Un Viņš to paveica! Ar nepelnītu mīlestību Dievs par mums apžēlojās “pēc Savas gribas labā nodoma, par slavu Savai augstajai žēlastībai” un sūtīja glābšanai Savu mīļoto Dēlu, mūžīgo Vārdu, kurš žēlastībā un mīlestībā labprātīgi uzņēmās kļūt par visu cilvēku Brāli un svētības Gādnieku. Pats kļūdamš par cilvēku, Viņš ar bauslības pildīšanu un Savu augšāmcelšanos no nāves iemantoja pazudušos, no jauna ieceļot mūs Dieva labvēlībā un atjaunojot mums Dieva tēlu caur Savu nopelnu.

“Tik ļoti Dievs pasauli mīlēja, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu.” Viņš kļuva par “Cilvēka Dēlu”, lai glābtu pazudušo. Kā viena cilvēka pārkāpuma dēļ pār visiem nākusi pazudināšana, tāpat viena cilvēka taisnības darbs visiem nes attaisnošanu uz dzīvību. Kā visi reiz esam miruši Ādamā, tā visiem jākļūst no jauna dzīviem Kristū.

Tā ir Dieva brīvā žēlastības izredzēšana. Un tam nav cita izesla kā Dieva paša brīvā un neatkarīgā mīlestība. Kristus saka: tik ļoti Dievs pasauli mīlēja. Tam nav cita izesla kā šis: Viņš mīlēja tāpēc, ka mīlēja. Tālāk par to mēs netiekam. “Pēc Savas gribas labā nodoma Viņš” ir izredzējis mūs Kristū (Ef. 1). Neviens Viņu nebija lūdzis. Neviens to nebija pelnījis. Bet tāds bija Viņa gribas labais nodoms.

Tē mums ir īsta dārgumu krātuve! Mūsu svētlaipe, mūsu izredzēšana Kristū ir Dieva brīvās gribas lēmums, Viņa darbs. Raksti saka: visas lietas Dievs dara Sevis paša dēļ. Dievam, kura dēļ pastāv visas lietas un caur kuru viss radies, labpatika lemt, ka kritušajiem cilvēkiem jātop par Viņa bērniem caur Kristu. Pēc Savas gribas labā nodoma un par slavu Savai augstajai žēlastībai Viņš ir ņēmis mūs pie Sevis par bērniem caur Jēzu Kristu.

Ko sacīsim par to? Ja Dievam labpatik ko darīt, kas gan Viņu aizkavēs? Kas pretosies Viņa gribai? Tādēļ to sauc par žēlastības izredzēšanu. Vai tu domā, ka nespēj kļūt par Viņa bērnu savas necienības dēļ? Bet ko gan tu saproti? Tāds ir Dieva gribas labais nodoms.

Ko sacīsi pret Dieva gribas nodomu? Dievs rada tik daudz pasaulu, cik smiltis. Citreiz Viņš rada Sev bērnus virs zemes, un, kad ienaidnieka kārdināti tie atkrit, Viņš tos atjauno ticībā Glābējam. Ar dārgu atpirkšanu Dievs atkal tos dara par Saviem bērniem, lai cik samaitāti un necienīgi tie būtu. Ko sacīsim par to? Tas viss ir Dieva brīvās gribas lēmums. Visas lietas Viņš dara Sevis paša dēļ. Dieva žēlastības izredzēšana sniedz mums patiesi lielu mierinājumu.

Ievērosim, ka Dieva žēlastība un mīlestība ir brīva un neatkarīga no mums. Vēstulē romiešiem, 9. nodaļā par izredzēšanu, minot par piemēru dvīņus Jēkabu un Ēzavu, Pāvils saka: “Vēl pirms viņas bērni bija piedzimuši, pirms tie bija darījuši ko labu vai ļaunu”, lai Dieva lēmums paliek negrozāms pēc izredzēšanas, nevis darbu dēļ, bet pēc aicinātāja žēlastības – mātei tiek sacīts: “vecākais būs jaunākā kalps”.

Tā arī te: pirms mēs bijām radīti, pirms pasaules pamati bija likti, pirms mēs bijām izdarījuši ko labu vai ļaunu, Dievs mūs izredzēja Kristū par Saviem bērniem un mūžīgās svētības mantiniekiem. Šī izredzēšana ir smags pērkona grāviens no debesīm pret visiem darbu nopelniem Dieva priekšā! Ar šo zibens spērienu mums ir jāmostas no savām nerimstīgajām iedomām, ka Dieva žēlastība ir atkarīga no mums, mūsu dievbijības un darbiem! Viņš mūs izredzēja Kristū, pirms pasaules pamati bija likti. Ar saviem nopelniem mēs nākam “nedaudz” par vēl! Tā visa ir Viņa mūžīgā žēlastība!

4. janvāris

Cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem.., kas.. dzimuši.. no Dieva (Jņ. 1:12–13).

Dzirdot šos Svēto Rakstu vārdus par Dieva bērniem, visu ticīgo sirdīm vajadzētu paust prieku un izbrīnu – un atnest visu šā augstā vārda pārdošo un patmīlīgo piesavināšanos! Raksti māca, ka Dieva bērni ir “dzimuši no Dieva”.

Viņi ir Dieva žēlastības brīnums. Viņi ir jaunas, garīgas radības virs zemes, kam ir “daļa pie dievišķās dabas” (2. Pēt. 1:4). Un tas izraisa dzīvu, patiesu ticību. Tikai no žēlastības ticībā mēs topam par Dieva bērniem un esam glābti, un šī atziņa ir tik brīnišķīga un mierinoša, ka tai vajadzētu izraisīt prieka asaras.

Vai mums nevajadzētu pārdomāt, kāda ir tā ticība, ar ko piedzimstam no Dieva? Vai pašradīta un pašiedvesta ticība, ar kuru cilvēks nepiedzimst no Dieva, arī spēj mūs izglābt? Ikviens jau var viegli piesavināties kristieša vārdam. Un daudzi, kuru jaunpiedzimšana nekādi neizpaužas, lolo cerības, ka ir patiesi kristieši.

“Nepievilieties! Dievs neļaujas apsmieties!” (Gal. 6:7). Jo beigu beigās jautājums jau nebūs par to, cik daudz saprašanas ir bijis mūsu galvās un cik vārdam – mūsu mutēs, bet gan – cik daudz patiesības bijis mūsu kristīgajā ticībā un vai esam dzimuši no Dieva.

Tas ir biedinoši, ja cilvēks visu dzīvi muļķīgi nodzīvo ar iluzoru mierinājumu un bez Dieva dotās ticības. Tas ir briesmīgi, ja cilvēks maldina sevi un citus ar tukšu prāta ticību, kura nerada sirdī pazemību, jaunu dzīvību un svētdarīšanu. Jo šī iluzorā ticība izskatās gana īsta, tai ir zināšanas, vārdi un noteikta reliģiska prakse, tāpat arī lūgšanas, lasīšana un runāšana, kas iemanto kristiešu uzticēšanos u. tml.

Taču drīz šī spēle beidzas. Ar nopietnu vēsti nāk Svētais un Visvarenais un atklāj cilvēka liekulību: “Viss beidzies! Dod norēķinu!” Atsegti un atmaskoti mēs nāves nopietnībā nostāsimies svētā Dieva acu priekšā. Cik tas būs briesmīgi, ja atklāsies, ka visu laiku esam liekuļojuši un izlikuši! Un taisni tāpēc, ka žēlastība ir tik liela un dievbērība – tik brīnišķīga, ir riskanti un bīstami, ja mūsos nav patiesības. Tāpēc ņemsim pie sirds apustuļa vārdus.

Vispirms apustulis sacīja: “Cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem.” Piebildē viņš paskaidro, ka “uzņemt” nozīmē: ticēt Viņa vārdam. Redzi, kā viņš paskaidro pats sevi. Tas, kas kļuvis par Dieva bērnu, ir “dzimis no Dieva”. Šai patiesībai ir dziļi jāiegulst mūsu prātā. Lai cilvēks varētu “redzēt Dieva valstību” un dzīvot tur mūžīgi kā Dieva bērns, tam ir jāpiedzimst “no Dieva”.

Dievišķā dzīve jeb Dieva tēls cilvēkā tika pazaudēts līdz ar grēkākrišanu, jo Dievs bija teicis: “Tai dienā, kad tu ēdīsi no tā, tu mirdams mirsi.” Šī dievišķā dzīve ir jārada mūsos no jauna ar garīgu jaunpiedzimšanu. Tikai tā mēs atgūsim Dieva tēlu un līdzību. Tomēr šis tēls mūsos vēl pagaidām nebūs pilnīgs, pirms nebūsim kļuvuši brīvi no grēcīgās miesas veidola.

Kristus saka skaidri: “Ja cilvēks nepiedzimst no augšienes, neredzēt tam Dieva valstību.” Dieva valstība ir dāvināta no tīras žēlastības – šī patiesība pastāv mūžīgi –, taču, ja neesi dzimis no Dieva un guvis “daļu pie dievišķās dabas”, tu pie tās netiec un nespēj dzīvot debesu dzīvi kopā ar Dievu.

Patiesais Dievs ir svēts Dievs. Nesvētā radība nīkst un mokās Viņa klātbūtnē. Vispirms tai jāklūst par Dievam radniecīgu dabu, par “jaunu cilvēku, kas radīts pēc Dieva līdzības”, lai cilvēks kļūtu svētlaimīgs kopībā ar Dievu. “Miesas tieksme ir ienaidā ar Dievu”, tā nevēlas būt kopā ar Dievu pat vienu dienu, kur nu vēl mūžību!

Tāpēc Kristus saka: “Nebrīnies, ka esmu tev sacījis: tev jāpiedzimst no augšienes.. Kas no miesas dzimis, ir miesa.. Ja cilvēks nepiedzims no augšienes, neredzēt tam Dieva valstības.” Un Jānis saka: “Kas nav dzimuši ne no asinīm, ne no miesas iegribas, ne no vīra gribas, bet no Dieva.” Savukārt Pēteris saka: “Jūs, kas esat atdzimuši ne no iznīcīgas sēklas, bet no neiznīcīgas, no dzīvā un paliekamā Dieva vārda.” Un arī Pāvils saka, ka Jēzū Kristū “nedz apgraižšana ir kas, nedz neapgraižšana, bet jauns radījums” (Gal. 6:15).

Kam citam ticēsi šai lielajā dzīves jautājumā kā pašam Kungam? Kristus ir pati mīlestība un laipnība, tāpēc klausīsim Viņu un Viņa apustuļus. Un visi viņi mums māca, ka Dievs ir devis cilvēku bērniem šādu ceļu: lai nokļūtu debesu valstībā, tiem jāatdzimst no jauna un jāiegūst daļa pie jāiegūstās dabas. Kā tu sagaidīsi mūžību, ja neesi drošs, ka esi piedzimis no jauna?

5. janvāris

Šis pats Gars aplicina mūsu garam, ka esam Dieva bērni (Rom. 8:16).

Cik liela un varena lieta – būt Dieva bērnam un apzināties, ka dievbērība tev dod ciešu sadraudzību ar Dievu! Tā runā apustulis, tā runā visi Raksti, tā runā visu atsvabināto kristiešu svētīgā pieredze: “Šis pats Gars aplicina mūsu garam, ka esam Dieva bērni.”

Kā ir ar mums – ar mani – šai svarīgajā lietā? Vai tu, lasītāj, pazīsti Dieva Gara liecību savam garam, ka esi Dieva bērns? Pat ja esi kristietis, mīli Dieva vārdu un dzīvo nevainojamu dzīvi, – kā ir ar Gara liecību? Kā ir ar sirdi? Vai pazīsti Dievu tik cieši, ka uzrunā Viņu: “Aba, mīļais Tēvs!” Tas ir svarīgākais.

Redzi! Kristīgā dzīvē galvenais ir, lai tava sirds būtu tuvu pie Dieva Kristū, draudzīgā kopībā un vienībā ar Viņu! Jā, tā ir visas kristietības sirds un dzīvība. Tā ir atjaunotā paradīzes dzīve, ko cilvēks pazaudējis, krītot grēkā, – paļāvīgo dievbērības garu, kas pievērsts Dievam un runā ar Viņu – kā bērns runā ar savu Tēvu.

Vai arī tev ir paļāvīgais dievbērības gars? Nepamet šo jautājumu, pirms neesi ticis skaidrībā. Dievbērības gars ir visas garīgās dzīves sirds, no kā izriet viss labais. Bez šī gara viss paliek auksts un miris, nespēcīgs un verdzisks. Kāds gan ir labums no visa garīguma, ja neesi mierā un tuvās attiecībās ar Dievu? Kristus ir skaidri sacījis, ka visas labās lietas neko nelīdzēs mūsu glābšanai, ja nebūsim iepazīnuši Viņu.

Tieši šis tuvās attiecības ar Glābēju ir visas kristīgās ticības spēks, gan lai darītu labus darbus, gan lai panestu ciešanas. Tas ir avots svētai un Dievam tīkamai dzīvei. Cik gan vāja, smagnēja, negribīga un nespēcīga ir kristīga dzīve tajos, kam trūkst ticības pārliecības un kopības ar Dievu! Varbūt viņiem ir daudz labu nolūku, nodomu un apņemšanos, bet no tiem nav nekāda labuma. Tie arvien paliek pasaules verdzībā, tie kalpo saviem grēkiem, un velns tos vada pēc sava prāta. Viņos nav gara.

Dažkārt pat tur, kur cilvēkam ir radusies īsta ticība, bet vēl ir vāja; kur ir izsalikums un izslāpums, bet tas vēl nav apmierināts; vai arī, kur vecākiem kristiešiem zudusi Evaņģēlija drosme un kristietība kļuvusi smagnēja, moralizējoša, – tur arvien valda nespēks un grēka verdzība, cilvēks ir vājš, kūtrs un kā bez dzīvības, ticības apliecināšana aplūst, lūgšana kļūst mazdūšīga, bet sirds auksta un tukša.

Kad sirdij nav šo dārgumu, kas to piepilda, kad tai nav Drauga pāri visiem draugiem, tad sirds drīz vien atkal izslāpst pēc grēkiem un nīcības. Vēl daudz lielākā mērā tas attiecas uz dvēseli, kas nav baudījusi ticību, bet atrodas grēka verdzības jūgā.

Un otrādi. Kad dvēsele ir iemantojusi priecīgu pārliecību par apžēlošanu Dieva priekšā un atrodas tuvā kopībā ar Glābēju, – kas gan tā ir par brīnīšķīgu dzīvi, spēku un labprātību, slavēšanu un godāšanu, un cilvēks tūlīt bēg no pasaules netaisnības!

Par to runāja Kristus, sacīdams: “Kā zars nevar nest augļus no sevis, ja tas nepaliek pie vīnakoka, tāpat arī jūs, ja nepaliekat Manī.. Kas Manī paliek un Es viņā, tas nes daudz augļu” (Jņ. 15:4–5). Un Jānis saka: “Un šī ir tā uzvara, kas uzvarējusi pasauli, – mūsu ticība” (1. Jņ. 5:4). Un pravietis saka: “Tā Kunga prieks ir jūsu stipraisi patvērumš” (Neh. 8:10).

Tādēļ ir tik svarīgi iegūt pārliecību par Dieva žēlastību un būt ciešā vienībā ar Pestītāju, lai saņemtu spēku svēttapšanai, ticības apliecināšanai, pasaules atmešanai, kā arī pacietībai un izturībai ciešanās! Jā, cik gan svarīgi un nepieciešami ir saglabāt īstu bērna pašāvību, ko apustulis dēvē par dievbērnības garu, kas sauc: “Aba, mīļais Tēvs” (Rom. 8:15), un paturēt to kā vērtīgāko dārgakmeni un savu acuraugu.

Vai ikvienam no mums nevajadzētu apstāties un pajautāt sev Dieva priekšā: vai man ir dievbērnības gars? Vai Dieva Gars liecina manam garam, ka esmu Dieva bērns?

6. janvāris

Tas bija grēks, kas atklājas kā grēks, un caur labo manī tas rada nāvi, lai grēks caur bausli kļūtu pārpārēm grēcīgs (Rom. 7:13).*

Bauslības radikālais darbs grēcinieka sirdī rada īstu satriektību, un šī satriektība ir ļoti nepieciešama, jo bez tās visas garīgās pūles ir veltas un visa ticība un dievbijība, jā, pat Kristus un Viņa nopelns nenes dvēselē nekādus augļus.

Cilvēks, kurš pazīst vienīgi savus grēkus – domu, vārdu un darbu grēkus, ir uzlūkojis tos un cīnījies pret tiem un tomēr bauslības prasību priekšā nav pieredzējis, ka viņa sirds grimst samaitātās dabas nešķīstajā purvā un krīt izmisumā, – viņš pazīst vienīgi liekulīgu viltus grēknožēlu. Tāds katrā ziņā ir atgriezies, bet atgriezies vienīgi no pasaulīgas visatļautības – pie savas paštaisnības. Viņš ir kļuvis par farizeju.

Mēdz būt arī tā, ka cilvēks iepazīst savas grēcīgās dabas ļaunumu, sirds samaitātību un nešķīstību un tomēr turpina meklēt glābiņu pie paša modrības, lūgšanām, cīņām, pašaieliedzības un savas dievbijības. Šāds cilvēks neizmīst savu grēku dēļ, bet tic un pašļaujas savai uzvarai un no tā gūst cerību un mierinājumu. Arī tāds kļūst par farizeju.

Ja šis cilvēks, būdams vēl nožēlojamā stāvoklī un bez cerētājam uzvarām, nesteigsies pie Kristus žēlastības, mierinājuma un Viņa glābiņa, tad viņš nekad nekļūs par īstu kristieti. Vai nu viņš kļūs par pieviltu darbu svēto, kas ir apmierināts ar savu grēknožēlu un dievbijību, vai arī – par novārdzinātu vergu. Šāds vergs vai nu atmetīs visam ar roku un kļūs bezrūpīgs vai arī kritīs izmisumā un pazušana.

Mēs šeit nerunājam par tiem, kas apzināti turas pie saviem miesas grēkiem. Bet mēs runājam par tiem, kas patiešām vēlas ieiet pa šaurajiem vārtiem, taču nespēj. Viņiem diemžēl neviens nav paskaidrojis, kas ir patiesa grēknožēla un kas ir bauslības darbs, bauslības īstais nolūks un uzdevums.

Šiem cilvēkiem ir jāuzklausa Tā Kunga vārds. Svētie Raksti skaidri māca: “Viss bauslībā teiktais teikts tiem, kas stāv zem bauslības; tā visiem aizdarīta mute un visa pasaule vainīga Dieva priekšā” (Rom. 3:19). “Bet bauslība ienākusi starpā, lai pārķāpums vairotos; bet, kur vairojies grēks, tur pārpārim vairojusies žēlastība” (5:20).

Tātad, lai grēknožēla būtu īsta, bauslībai ir obligāti jāpaveic savs smagais darbs tavā sirdī. Tomēr ar bauslības prasībām un likumiem tu nekad nekļūsi dievbijīgāks un svētāks. Tādu tevi darīs viens cits, kas kristī ar Garu un uguni. Bet bauslība tevi darīs noziedzīgu un grēcīgu – “pārpārēm grēcīgu”. Ja vēlies pareizi ticēt Kristum, lai jauna dzīvība rastos tavā sirdī, tad vispirms jānāk bauslībai, jo nekas cits tev nepalīdzēs.

“Ja būtu dota bauslība, kas spēj dzīvu darīt, tad patiesi taisnība nāktu ar bauslību,” (Gal. 3:21) un Kristus būtu veltī miris. Bauslība dara savu darbu, vienkārši ienākot cilvēka sirdī. Ja tā pieskaras tikai virspusei, tad tu vari kļūt ļoti dievbijīgs, – bet tikai ārējos darbos un savā iztēlē, kļūstot par īstu farizeju, kā iepriekš sacīts.

Tāds bija arī Pāvils, “pirms nāca bauslis”, pirms bauslības garīgās prasības ienāca viņa sirdī. Tādi ir arī daudzi ticīgie mūsdienās. Bauslību viņi uztver tā, it kā ar tās palīdzību viņi varētu kļūt labāki un dievbijīgāki, ja vien tai nopietni pieķertos un pacenstos. Viņi apgalvo, ka nevienam nav jākrīt izmisumā, bet jāturpina cīnīties, lūgt un cerēt.

Turpretī īsta grēknožēla sniedz daudz dziļāk. Tā aizskar manas sirds ļaunumu, bet nepadara mani labāku. Tā liek man atskārst, cik esmu grēcīgs, “pārpārēm grēcīgs baušļa dēļ”, ka krītu kaunā ar visiem saviem centieniem, zaudēju visas ilūzijas par sevi un savu atgriešanos, un pašam sevī man vairs nav nekāda mierinājuma. To ievēro – kad Kristus sāka mācīt, Viņa pirmais mērķis bija pasludināt bauslības garīgās prasības kā tik augstas, ka neviens cilvēks nav spējīgs tās izpildīt. Sk. Mt. 5:21–48.

Kad reiz kāds vīrs iedomājās, ka ir piepildījis visas bauslības prasības, Kristus ar to nebija mierā un tūdaļ deva tam bausli, kas viņam bija par grūtu: “Ja tu gribi būt pilnīgs, tad noej, pārdod visu, kas tev ir, un atdod to nabagiem” (19:21). Viņš neļāva šim vīram rast mierinājumu viņa darbos un dievbijībā.

Tādēļ cilvēkam, kas vēlas atgriezties, būt svēts un dievbijīgs, ir jāsaka: tev vispirms ir jāiepazīst savs grēcīgums, bezdievība un sava dziļā nelaime, tev ir jāapzinās, kāda pazudusi, samaitāta un bezdievīga radība tu esi, lai patiesi varētu noticēt Viņam, kas “bezdievīgo taisno”, un Viņā kļūtu dievbijīgs un svēts.

7. janvāris

Ar sirdīm, kas šķīstītas no ļaunas apziņas (Ebr. 10:22).

Ko nozīmē šķīstīta sirds? Kā tas notiek? Kādreiz (2. Moz. 12) tas notika tā, ka īzapa pušķis tika pagremdēts upurjēra asinīs un ar to notriektas durvju palodas un stenderes.

Bet īzapa pušķis, ar ko tiek notriektas mūsu sirdis, ir Evaņģēlijs. Tas ir pagremdēts Dieva Jēra asinīs. Kad Evaņģēlijs tiek pasludināts, tā svētās lāses tiek izslaucītas uz visām pusēm. Evaņģēlijs no sākuma līdz beigām runā par glābšanu, kas ir Kristus asinīs.

Jērs, kas ir nokauts un atpircis mūs Dievam ar Savām asinīm, ir cienīgs ņemt slavu, godu un pateicību (Jņ. atkl. 5:8–9, 12). “Viņā mums dota pestīšana Viņa asinīs, grēku piedošana” (Ef. 1:7). “Viņa Dēla Jēzus asinis šķīsta mūs no visiem grēkiem” (1. Jņ. 1:7). “Kaut jūsu grēki būtu sarkani kā asinis, tomēr tie paliks balti kā sniegs” (Jes. 1:18).

Ar šādu sludināšanu mēs tiekam šķīstīti no ļaunas sirdsapziņas. Ievēro, no ļaunas sirdsapziņas! Mums jātop šķīstītiem ar Kristus asinīm, lai iegūtu pilnīgi tīru sirdsapziņu – lai visi mūsu grēki tiktu paņemti prom ar drošu palāvību, ka Dievs tos visus piedod. Tikai tā mēs, pilnīgi šķīstīti un samierināti ar Dievu, varam atkal runāt ar Viņu kā žēlastības un mīlestības pilnu Tēvu.

Tā ir Dieva bērnu fantastiskā brīvība, ka Dievs tiem nepiemin nevienu grēku. Bauslība tos nepazudina. Tie vairs nav padoti bauslībai, bet gan žēlastībai. Un tādēļ viņiem ir miers ar Dievu, it kā grēku tiem nekad nebūtu bijis un viņi būtu pilnīgi taisni un svēti. Vienīgi šāda ticība glābj no grēka varas.

Kā nabaga grēcinieks es gūstu spēcīgu mierinājumu no tā, ka Dievs vairs nepiemin manus pārkāpumus, bet saka: “Nemies drošu prātu, dēls, tavi grēki tev piedoti” (Mt. 9:2). Un, būdams atraisīts, varu līksmot, priecāties, slavēt Dieva žēlastību un ienīst grēku, un tad šai pasaulē man vairs nav citas, augstākas vēlmes kā kalpot Tam Kungam visas sava mūža dienas.

Bet šķīstīšanai ir vajadzīga ticība, ar ko savā sirdsapziņā gūt mieru no saviem grēkiem. Tāds cilvēks, kas dzird, lasa, dzied un zina par lielo glābšanu, kas notikusi Kristū, bet joprojām grēkus nes savā sirdsapziņā un izmisīgi domā, kā glābties, – patiesībā zaimo Kristus asinis, it kā tām nebūtu spēka atņemt grēkus.

Apustulis saka (Ebr. 10:1–4), ka levītisko upuru laikā cilvēkiem arvien ir palikusi ļauna sirdsapziņa, un tādēļ bija nepieciešami atkārtoti upuri. Tātad vēršu un āžu asinis nevar atņemt grēkus. “Vai tad viņi būtu mitējušies pienest upurus? Jo, ja tie reiz tiktu darīti šķīsti, tad viņu sirdsapziņā vairs nebūtu grēku.”**

Ievērojiet šos vārdus! Ja, ticēdami Kristus dārgajām asinīm, paliekam ar ļaunām sirdsapziņām, tad līdz ar to mēs sakām, ka Kristus asinis nevar atņemt grēkus. Jo citādi mums taču būtu miers ar Dievu un mūsu grēki piedoti, un mēs zinātu, ka esam šķīstīti!

Apstājies brīdī un padomā. Kāda ir tava ticība? Vai Kristus asinis patiesi ir atņēmušas, izpirkušas un dzēsušas visus tavus grēkus? Vai tici, ka Kristus asinis

---

** Zviedru burtiskais Bībeles tulkojums.

paveic vairāk nekā vēršu un āžu asinis? Vai arī domā, ka Kristus asinis nespēj atņemt tev grēkus?

Pāvils rāda atšķirību starp levītiskajiem upuriem un Kristus asinīm. Sacīdams, ka pirmie nevarēja atņemt grēkus, viņš piebilst par Kristu: “Bet šis vīrs, upurēdams vienu – mūžīgi derīgu – upuri par grēkiem, liecina: Un viņu netaisnības un viņu grēkus Es vairs nepieminešu. Bet, kur ir grēku piedošana, tur vairs nav upuru par grēku.”

Un tad seko: “Tā kā nu mēs, brāļi, droši varam ieiet svētajā vietā Jēzus asiņu dēļ, tuvosimies patiesīgu sirdi pilnā ticībā, apslacīti savās sirdīs un atsvabināti no ļaunas sirdsapziņas.” Apustulis grib, lai tas būtu izlemts vienreiz par visām reizēm, ka Kristus asinis patiesi ir izpirkušas grēkus un nu mēs esam brīvi.

Mosties, dvēsele, un padomā, ko dari, raudzīdamās vienīgi uz sevi un Kristus asinis turēdama par nieku, it kā tās nespētu atņemt grēkus! Nav šaubu, ka grēku tev ir daudz, tie ir lieli un briesmīgi. Taču tie nekad nebūs tik lieli, ka Dieva Dēla asiņu spēks nebūtu tūkstoškārt lielāks.

Lūdž Dievam pēc ticības un ļauj Kristus asiņu šķīstīšanai ar Evaņģēliju tevi pilnīgi atbrīvot no ļaunas sirdsapziņas. Lai tu pilnīgi ļautos šo asiņu spēkam un tā priecīgi stāvētu pretī grēkam, nāvei un ellei. Lūdž, lai nekad nenovērstos pie cita, bet paliktu pie Kristus, kurš ir miris un augšāmcelies mūsu labā!

8. janvāris

Dievs sūtīja Savu Dēlu, noliktu zem bauslības, lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība, ka mēs iegūtu bērnu tiesības (Gal. 4:4–5).

Tu, mūžīgā Dieva mīlestība, kas tik ļoti mīļēji pasauli! Mīlestības dēļ Dieva Dēls kļuva par cilvēku. Mīlestība ir Viņa pasaulē nākšanas misija un nolūks. “Nolikts zem bauslības, lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība.” Ak, neticības melnā tumsa, kas kavē mūs to saprast!

Skaties un pavēro kristiešus, kas tic, ka Dievs ir devis Savu Dēlu izpildīt par mums bauslību. Nav brīnums, ka viņi mīl savu Dievu un Glābēju. Nav brīnums, ka tie ir dedzīgi garā un viņos izpaužas debešķīgs prieks, miers un mīlestība. Nav brīnums, ka tie iedegas pret visu, kas stājas ceļā cilvēka attaisnošanai un svētdarīšanai.

Ko darīja Dievs, kad vēlējās glābt kritušos cilvēkus un atbrīvot tos no bauslības apsūdzībām? Visam bija jānotiek tā, lai no bauslības netiktu pārkāpta ne vismazākā rakstu zīmīte, ne raksta galiņš (Mt. 5:18). Un apustulis saka, ka to paveica Dieva Dēls, kas bija nolikts zem bauslības. Pats būdams bauslības Kungs, Viņš labprātīgi kļuva par tās kalpu un piepildīja bauslības mūsu vietā. Neaptverama Dieva mīlestība!

Ja ticam tam, ko māca visi Svētie Raksti, ka topam attaisnoti vienīgi ar Kristus bauslības pildīšanu un Viņa taisnību, tad pilnīgas pārliecības iegūšanai mums jāatbild tikai uz vienu jautājumu: “Vai es ticu, ka Kristus patiesi ir piepildījis bauslību un apmierinājis visas Dieva svētās prasības?” Ja tu tam tici, tad esi drošībā.

Kristus ir pilnībā izpildījis bauslības prasības. Kristus “mīlēja Dievu no visas Savas sirds, dvēseles, spēka un prāta”. Darīt Sava Tēva prātu – tas bija Viņa die-nišķais ēdiens. Tāpat Viņš “mīlēja Savu tuvāko kā Sevi pašu”. Viņš mīlēja tādā

mērā, ka aizmirsa pats Sevi, atdeva Sevi nāvē, tika pieskaitīts noziedzniekiem, nesa cilvēku grēkus un lūdza par pārkāpējiem. Viņš bija paklausīgs līdz nāvei, līdz krusta nāvei.

“Nolikts zem bauslības” nozīmē arī to, ka bauslības apsūdzības un lāstus pār grēciniekiem Viņš uzņēmās uz Sevis. Kā rakstīts: “Kristus ir mūs atpircis no bauslības lāsta, mūsu labā kļūdamas par lāstu” (Gal. 3:13). “Bet, tā kā bērniem ir asinis un miesa, tad arī Viņš tāpat to ir pieņēmis, lai ar nāvi iznīcinātu to, kam nāves vara, tas ir, velnu, un atsvabinātu visus, kas visu mūžu nāves baiļu dēļ bija verdzībā” (Ebr. 2:14–15). To visu Viņš paveica mūsu labā.

Slavēts un godāts lai Viņa vārds! Vienīgi Viņš to spēja paveikt. “Mēs ar savām bruņām bijām pārāk vāji šim darbam,” saka Luters, “mēs bijām kā izmesti no segliem.” Vienīgi Kristus to spēja paveikt.

Tad nu ikvienam jāgodā Kristus par Viņa darbu un jāatzīst, cik labi mūsu Kungs visu paveicis. Nav vārdiem aprakstāms tas posts, kā velns pieviļ mūsu prātu, ka dzīvojam tā, it kā nepazītu svētību, kas tiek mums no Kristus darba.

Mēs lasām, dziedam un runājam par to, ka Dievs ir darījis Savu Dēlu par mūsu brāli, bauslības papildītāju un upurjēru. Un tomēr visas mūsu domas un garīgās pūles rāda aplamu pārliecību, ka, lai izpatiktu Dievam un iemantotu Viņa žēlastību un draudzību, mums pašiem jābūt nevainojamiem bauslības pildītājiem. Daudz un skaistos vārdos mēs ar savām lūpām slavējam Vidutāju Kristu, tomēr savos darbos mēs paši cenšamies samierināt sevi ar Dievu.

Daudzi savas dzīves laikā tā arī nekad nebauda Kristus kalpošanu un svētību. Tādēļ apstāsimies un padomāsim, ko Raksti saka par Viņa kalpošanu un svētību un kas mums gūstams no lielās dāvanas, ka Dievs sūtīja Savu Dēlu, kas bija nolikts zem bauslības. Apustulis saka: tas notika, “lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība, ka mēs iegūtu bērnu tiesības” (Gal. 4:5).

Vai neesi lasījis un dzirdējis šos vārdus? Bet, ja esi tos sapratis, tad slavē Viņa dievišķo mīlestību un atzīst, ka Kristus bauslības pildīšana ir laba un pietiekama mūsu glābšanai. Jo apustulis māca, ka Kristus to nedarīja Sev, bet lai glābtu tos, kas bija zem bauslības.

Tālab ikvienam, kas vēlas būt kristietis, ir nopietni jāapdomā Rakstu vēsts, ka Kristus ir bauslības gals! “Jo bauslības gals ir Kristus; Viņā iegūst taisnību ikviens, kas tic” (Rom. 10:4). “Jo, ko bauslība nespēja, nevarīga būdama mūsu miesas dēļ, to ir darījis Dievs: sūtīdams Savu paša Dēlu grēcīgās miesas veidā” (8:3).

9. janvāris

Jo tur nav nekādas starpības; jo visi ir grēkojuši, un visiem trūkst dievišķās godības (Rom. 3:22–23).

Kā pareizi saprast šos vārdus? Tie izklausās absurdi. Kā tas ir, nav nekādas starpības! Mēs taču ar savām acīm redzam, ka ir ļoti liela starpība starp izlaidīgu grēcinieku un cilvēku, kas dienu no dienas dzīvo krietnu kristīgu dzīvi.

Tāpēc rūpīgi ievērosim, par ko runā apustulis. Viņš runā par taisnību un “dievišķo godību” Dieva priekšā, kas nodrošina cilvēkam glābšanu. Tikai šādi

raugoties, visas atšķirības starp lieliem un maziem cilvēka grēkiem kļūst nenozīmīgas.

Savukārt, ja runājam par mūsu darbiem, proti – par mūžīgās svētlaimes un palīdzības pakāpēm, tad Raksti skaidri norāda uz atšķirībām – vieniem būs grūtāk, bet otriem “būs vieglāk soda dienā” (Mt. 10:15). Un par glābšanu sacīts, ka viena zvaigzne savā godībā atšķiras no otras (1. Kor. 15:41).

Taču, tiklīdz ir runa par taisnību un godību Dieva priekšā, tā tur vairs nav nekādas starpības. Dieva priekšā neviena cilvēka darbi nav gana labi. Šai ziņā mēs visi atrodamies tik tālu no taisnības, ka Viņa priekšā visas atšķirības pazūd.

Apskatīsim to līdzībā: kad mēs runājam par zemes virsas nelīdzenumu, mēs vienmēr sakām, ka starp kalnu virsotnēm un ieleju bezdibeņiem ir liels attālums. Bet, kad runājam par attālumu no zemes līdz saulei, tad zemes nelīdzenumus mēs vairs neņemam vērā. Tad mēs nesakām: no saules līdz kalnu virsotnēm ir viens attālums, bet no saules līdz bezdibeņa apakšai ir cits attālums. Jo mēs sakām: attālums ir tik milzīgs, ka zemes nelīdzenumus kļūst nesvarīgs. “Tur nav nekādas starpības.”

Cilvēku priekšā katrā ziņā ir starpība starp grēkiem un dievbijību. Tomēr, tā kā pat viskrietnākais cilvēks ir tik nebeidzami tālu no taisnības, Tā Kunga priekšā nav nekādas starpības, jo pilnīgi nevienam nav pelnījis debesis ar savu dzīvi.

Piemēram, cietumā sēž vairāki uz nāvi notiesātie – visi bandīti, slepkavas un laupītāji – un tie sāk savā starpā strīdēties par to, kurš no tiem ir cienīgāks ieņemt goda vietu karaļa galmā. Mēs tiem sacītu: “Jūs visi esat pelnījuši tikai karātavas, jūsu vidū nav nekādas starpības.”

Tas pats attiecas uz taisnību Dieva priekšā. Mēs visi esam lieli pārkāpēji, kas ik dienas grēkojam pret Dieva visaugstāko bausli. Pat visnopietnākajiem un svētākajiem kristiešiem ik dienas ir jālūdz Dieva piedošana un jāsaprot, ka, ja Viņš tiesās pēc Savas bauslības, tad pelnītas ir tikai Dieva dusmas!

Protams, daudzi iedomājas, ka ir krietni labāki un nav pielīdzināmi citiem, vājākiem kristiešiem, jo viņi, lūk, ar žēlastības līdzekļiem, lūgšanām, ticību, modrību un nopietnību ir tikuši daudz tālāk par citiem. Taču viņi maldās un krāpj sevi! Ja viņi būtu modri un skaidrā prātā, tad tie justos tāpat kā svētais Dāvids, kad viņš lūdza: “Neej tiesā ar savu kalpu, jo Tavā priekšā nav neviena taisna dzīvājo vidū” (Ps. 143:2).

Savukārt, runājot par neatgrieztiem cilvēkiem, – pat viņu vislabākie darbi ir grēki un liekulība, jo viņu sirdis nav ticībā un mīlestībā saskaņīgas ar To Kungu. Nav starpības, cik lielas ir viņu ārējās atšķirības: vai tie ir krietni, cildeni un godājami sabiedrības locekļi, kas apzinīgi pilda savus pienākumus un ir pat dedzīgi pievērsušies Dievam, lai arī kalpo savai paštaisnībai, vai arī tie ir nekrietni zaimotāji, kuri brīvi dzīvo visa veida grēkos un kārbās.

Tie visi kā viens stāv zem tā paša Dieva sprieduma, un tiem visiem vajadzīga tā pati žēlastība. Žēlastība ir pieejama kā vieniem, tā otriem un dāvināta par velti, ja vien tie meklē to pie Kristus kājam.

10. janvāris

Kāda daļa ticīgajam ar neticīgo? Tāpēc aizejiet no viņu vidus un nošķirieties no tiem, saka Tas Kungs (2. Kor. 6:15, 17).

Ja Kristus Savas īpašās žēlastības dēļ ir tevi izredzējis no šīs pasaules un aicinājis kļūt par Viņa mācekli un dzīvot ar Viņu svētā vienībā, tad seko Viņam nopietni, uzticīgi un no visas sirds. Nedz Viņš, tavas dvēseles Līgavainis, nedz arī tava paša labklājība nepieļauj, ka tu paliec par divdabi – vīru ar dalītu dvēseli, kurš sadalīts starp pasauli un Dievu, starp Belialu un Kristu.

Tāpēc izvēlies! Tu nevari būt dalīts. Atšķirts ir atšķirts. Kristus ir Kristus, un pasaule ir pasaule. Dieva draudzība ir viena lieta, bet pasaules draudzība ir cita lieta. Tās nav savienojamas. Tāpēc izvēlies! Varbūt tev ir par grūtu sekot Jēzum un zaudēt pasaules draudzību.

Ja tad esi ar pasauli, tad neapgrūtini sevi. Tā miesai būs daudz vieglāk un patīkamāk. Tā iegūsi daudz vairāk nekā tad, ja sevi sadalīsi. Sadalīts tu pazaudēsi abas lietas: tu nevari izbaudīt pasauli un draudzību ar Dievu, tu nevari iegūt laicīgos priekus tagad un debesu priekus mūžībā.

Bet kur un kādā veidā ir jānošķiras no neticīgiem? Ja esi piedzimis no jauna, tu jau esi nošķiries savā sirdī un domāšanas veidā. Garīgajās lietās tev ir citas domas un atšķirīgas vēlmes nekā citiem. Tu mīli to, ko viņi nicina. Tu ienīsti un nicini to, ko viņi mīl. Savā iekšējā būtībā tu jau esi no viņiem šķirts un tevi ietekmē citas lietas.

Ja tevi mudina un kārdina grēkot, vai tā būtu sabiedrība, izklaide vai jelkas cits, arī ārēji – vārdos un darbos –, tu no tā nošķiries. Savā runā, rīcībā, uzvedībā, izklaidē un sabiedrībā tu esi atšķirīgs no neticīgiem. Piemēram, kad redzi un dzirdi, kā citi skatās, klausās un runā tukšības, tu aizslēdz tam savu sirdi un atdari to savam dārgajam Kungam, jo esi Kristus māceklis un Svētā Gara templis.

Kā Ījabs tu slēdz derību ar savām acīm, ka netīksmināsies par iznīcīgo, neļausi savai mēlei piedalīties ļaunās runās, bet pie iespējas runāsi par Dieva taisnību un svētību, kā arī runāsi ar Dievu klusumā. Kad citi, kas nevēlēsies būt kristieši, brīvi un atklāti mīs savām kājām Dieva baušļus, nievās Viņa lielo un svēto vārdu, liks negodā svēto dienu, tad tu darīsi ko īpašu. Tu bīsi Dieva un mīlēsi Viņu tik ļoti, ka neuzdrošinies rīkoties pret Viņa baušļiem.

Mēs te runājam par iziešanu no pasaules un tāpēc nepieņemam grēkus, kuri pat pie godājamiem cilvēkiem tiek uzskatīti par grēku, – kā nepaklausība, dusmas, naids, nešķīstība, negodīgums utt. Bet kā ar tādām lietām, kas pat godājamai sabiedrībai liekas nevainīgas un aizstāvas? Arī šajās lietās nekad neseko pūļa spriedumiem un paražām, bet spried pēc Dieva vārda, pēc Kristus un svēto piemēra. “Nepiedalaties neauglīgajos tumsības darbos, bet labāk celiet tos gaismā” (Ef. 5:11).

Kad tiek runāts par nošķiršanos no sabiedrības, tas nav jāsaprot tā, ka mums jāizvairās no cilvēkiem, ar kuriem esam saistīti savā šīs zemes darbā un aicinājumā. Jāizvairās ir tikai no viņu grēkiem. Tas attiecas uz situācijām, kad pats vari izvēlēties, kādā sabiedrībā atrasties. Ja tev ir izvēle, tad nebiedrojies ar tiem, kas vērsas pret To Kungu.

Daži vaicās, vai tas nav naidis pret cilvēkiem? Vai mums nav jāmīl visi? Jā, bet mums ir jāmīl tā, kā mūsu Kungs mīlēja. Viņš mīlēja visus un mīlēja tā, ka atdeva par tiem Savu dzīvību. Bet Viņš nekad nebiedrojās kopā ar tiem, kas bija Debesu Tēva un Viņa valstības ienaidnieki.

Tev jārikojas tāpat. Mīli, ziedoies, dari labu visiem, taču nedomā, ka tavs pienākums ir sadraudzēties un būt ciešās attiecībās ar Kristus ienaidniekiem. Tik ciešās attiecības rada situācijas, kad tev jāsauc labu par ļaunu un ļaunu par labu. Kas gan notiktu, ja Jēzus mācekļi dotos pie Kristus ienaidniekiem, farizejiem un Rakstu mācītājiem un pūlētos ar tiem uzturēt ciešu draudzību, – vai tā būtu uzticība? To darīja Jūda, un visbeidzot nodeva Kristu viņu rokās.

Varbūt tu domā, ka viņus nevajadzētu uzskatīt par Kristus ienaidniekiem? Varbūt labāk uzskatīt viņus par krietniem cilvēkiem? Tomēr pārbaudi sevi: ja tava draugu sabiedrība nepiecieš, ka tu runā labu par savu Kungu, tad tev jāzina, ka tie nav Kristus draugi.

Arī savu draugu pulkā tu vai nu apliecini piederību Kristum, vai arī noliedz Viņu, tā kaitējot savai sirdsapziņai, izvairoties no skaidrības un slīgstot kompromisos. Šie jautājumi ir jāapdomā visiem tiem, kas brīvprātīgi iet sildīties pie Kristus ienaidnieku ungurskura.

11. janvāris

Vai tu Mani mīli? (Jņ. 21:16).

Te runā pats Dievs Tas Kungs – Viņš, kas tiesās pasauli pastarajā tiesā, Viņš, ko tu piesauc savās lūgšanās. Kas ir vissvarīgākais, ko Viņš prasa un gaida no tevis? Lai to uzzinātu, mums būtu jābūt gataviem uz ceļiem rāpot līdz pašai Jeruzalemei! Bet tas nav nepieciešams, jo tāpat viss ir skaidrs: Viņš gaida no tevis mīlestību.

Tomēr nesteidzies ar atbildi, kamēr neesi kārtīgi sapratis, ko Kristus vaicā. Ievēro Viņa jautājumu: “Vai tu Mani mīli?” Nevis: “Vai tu Man kalpo? Vai tu Man paklausī? Vai tu apliecini Mani?” Bet gan: “Vai tu Mani mīli?” Turklāt Viņš nesaka: “Vai tu mīli Manu spēku un Manas dāvanas?” Bet: “Vai tu mīli Mani – Mani, kas pats esmu tev kā dāvana, Mani, kas esmu tavs iepriecinātājs un glābējs?”

Par mīlestību uz Viņu var spriest arī pēc kalpošanas un paklausības. Jo Jēzus saka: “Kas Mani mīl, tas Manus vārdus turēs.. Kas Mani nemīl, tas netur Manus vārdus” (Jņ. 14). Un apustulis Jānis saka: “Šī ir Dieva mīlestība, ka turam Viņa baušļus” (1. Jņ. 5:3).

Tomēr nepārprotiet! Tava kalpošana un paklausība vēl nebūt nenozīmē, ka tu mīli Jēzu. Nē! Turēt Viņa baušļus ir kas vairāk. Kristus vārdi mums rāda, ka ir iespējams būt izciliem Kristus kalpiem, garīgi augsti izglītotiem, bagātiem labos darbos un dedzībā uz Kristu un tomēr – nemīlēt Viņu pareizi.

Vēstulē “Efezas draudzes eņģelim” Tas Kungs norāda, ka tās mācītājs bijis ne vien apgaismots kristietis, bet tam bijis arī vērīgs skatījums: tu “esi pārbaudījis tos, kas saucas par apustuļiem, bet nav, un atradis tos par melkuļiem”. Tālāk sacīts, ka šim mācītājam bijušas ne tikai zināšanas, apgaismība un sludināšanas dāvanas, bet arī spēks un dedzība svētai rosībai. Jā, viņš tik uzticīgi strādājis Kristus vārda dēļ,

ka tam nācies pat ciest. Raksti liecina, ka šim mācītājam piemītusi arī “pacietība”. Vēl Tas Kungs stāsta, ka viņš bijis ne tikai apgaismots un rosīgs sprediķotājs, bet arī uzturējis baznīcā labu kārtību un pretojies maldu mācītājiem.

Saliec to visu kopā, un tu redzēsi tiešām simpātisku Kristus kalpa attēlojumu. Taču viņš bija pametis savu pirmo mīlestību. Un, ja viņa stāvoklis nemainīsies, Tas Kungs nāks un nostums viņa lukturi no tā vietas. Te tu redzi, ka “turēt Viņa baušļus” ir kas vairāk nekā tikai pildīt Viņa pavēles. Pat ja esi tik izcils kristietis kā šeit pieminētais mācītājs, Tas Kungs tev tik un tā jautā: “Vai tu Mani mīli?”

Īpaša uzmanība jāpievērš vārdam “Mani”: “Vai tu mīli Mani?” Te parādās atšķirība starp līgavas mīlestību un ielasmeitas mīlestību. Daudzi mīl Jēzu vienīgi to darbu dēļ, ko Viņš veicis cilvēkos. Tomēr viņi nekad nav pazinuši Jēzus mīlestību, kas glābj pazudušus grēciniekus. Viņus nekad nav savaldzinājusi šī glābjošā mīlestība un Jēzus, kāds Viņš ir Savā personā. Kā iepriekš sacīts, – tie Viņu mīl Viņa labo dāvanu dēļ. Taču tā ir tikai ielasmeitas mīlestība.

Mēs, protams, nerunājam par tik rupjiem ļautiņiem kā Jūda Iskariots, kas sekoja Jēzum naudas dēļ, vai kā burvis Sīmanis, kurš, nešķīstas kārtības vadīts, gribēja piesavināties Svētā Gara dāvanas. Bet mēs runājam par netverami smalko un noslēpumaino pievilšanu – sevīs dievišķošanu.

Tie ir vecās čūskas vilinošie vārdi: “Jūs būsit kā Dievs, zinādami labu un ļaunu.” Kopš grēkākrišanas dienas līdzās miesīgi jutekliskiem kārdinājumiem mums piemīt arī gluži ādamiska pretenzija atrast svētumu pašiem sevī. Sevī cilvēks meklē glābiņu, kad apjauš savus pretīgos grēkus.

Un, kad, līdzīgi Sīmanim, cilvēks pamana, ka Jēzus vārdā tiek dāvināts vēl neredzēts spēks un ka Viņā apslēptas visas gudrības un atziņas bagātības, tikumība un svēti darbi, tad – lai visu to iegūtu – cilvēks kļūst par Kristus mācekli, seko Viņam, mīl, lūdz un piesauc Viņu.

Taču šāda cilvēka skats visu laiku ir pievērsts vienīgi Kristus spēkam un dāvanām, nevis tam, ko Viņš darījis un kas Viņš ir. Ar prātu tas atzīst un ar muti slavē Viņa personu. Tomēr viņa sirds turpina lūkoties tikai uz dāvanām. Visa sirds un dvēsele ir pievērsta tikai tām. Bet pašu Krustāsisto cilvēks nemīl.

Mums jāklūst krietniem paša Tā Kunga dēļ, lai glābtu savas dvēseles. Tāpēc turēsim vērā, kam ir pievērsta mūsu sirds – Viņa žēlastībai, izpiršanas upurim un mazgāšanai Kristus asinīs? Tas nelīdzēs, ja kristīgas būs tikai mūsu domas un runas. Jo galvenais ir tas, kam pievērsta mūsu sirds!

12. janvāris

Jo tādēļ Kristus ir miris un dzīvs tapis, lai būtu Kungs pār mirušiem un dzīviem (Rom. 14:9).

Ticīgie vienmēr – vai dzīvi vai miruši – pieder Tam Kungam. Šis svētīgais stāvoklis ir Kristus glābšanas darba auglis. Ar Savu nāvi, augšāmcelšanos un mūžīgo dzīvību Kristus ir mūsu Augstais Priesteris un Ķēniņš. Glābt mūs no grēka, nāves un velna varas ir visa izpiršanas darba mērķis. Ar to Viņš mantojīs tiesības apžēlot, glābt un darīt mūs par Saviem kalpiem gan šai laikā, gan mūžībā.

Raksti mudina, lai Viņš ir “mūsu Kungs”, ne tikai dzīvojot virs zemes, bet arī mūžībā pēc mūsu nāves. To izsaka vārdi: “Kristus ir miris un dzīvs tapis, lai būtu Kungs pār mirušiem un dzīviem.” Te ir skaidras paralēles – Kristus bija miris un tapa dzīvs, lai Viņa varā atrastos gan mirušie, gan dzīvie.

Tagad mēs zinām, ka Viņa nāve un augšāmcelšanās bija nepieciešama cilvēku glābšanai. Tāpat zinām, ka ikviens glābtais un apžēlotais pieder Tam Kungam, vispirms dzīves laikā virs zemes, bet tad arī pēc nāves. Tas viss notiek, pateicoties izpirkšanas darbam – Kristus nāvei un augšāmcelšanai. Tas ir galvenais.

Taču apustulis mums rāda arī to ceļu, ko vispirms iet Galva un pēc tam – Viņa miesas locekļi. Kristum pirmajam bija jādzīvo un jāmirst, jāceļas augšā un jādzīvo mūžīgi. Šai ceļā ir jāseko arī mums, ka ikvienā solī piederam Tam Kungam: vispirms savas zemes dzīves laikā, tad nāvē un beidzot mūžīgā dzīvē.

Kad apustulis raksta, ka Kristus ir pelnījis būt pār mums Kungs un Valdnieks, tas nozīmē, ka ticīgie vairs nedzīvo “sev pašiem”, bet savā dzīvē un gājumā uzskata sevi par Dieva kalpiem un Viņa īpašumu. Kristus ir mūsu īstais Kungs un Glābējs. Tāpēc Viņam jāvalda pār mums ne tikai šai dzīvē, bet arī nāvē un mūžībā.

To esam mācījušies saprast un izteikt mūsu ticības apliecībā par Kristu: “Es ticu, ka Jēzus Kristus, patiess Dievs.. un arī patiess cilvēks,.. ir mans Kungs. Viņš mani, pazudušu un pazudinātu cilvēku, ir atpestījis, atpircis un atbrīvojis no visiem grēkiem, no nāves un no velna varas.., lai es Viņam piederu, Viņa valstībā ar Viņu dzīvoju un Viņam kalpoju mūžīgā taisnībā, nenoziedzībā un svētlaimē, – kā arī Viņš pats, augšāmceļies no nāves, dzīvo un valda mūžīgi” (“Mazais katehisms”, 2. art. – R:Luterisma mantojuma fonds, 2006. – 9. lpp.).

Šāda ir mūsu teksta jēga, kas izsaka visu Evaņģēliju. Tajā pamatotas mūsu attiecības ar Kristu un ticīgo sirds vēlme visās lietās meklēt Tā Kunga labo prātu un Viņa vārda godu. Īsi sakot: dzīvot Viņam.

Tāpat apustulis saka: “Viņš mira par visiem, lai tie, kas dzīvo, nedzīvo vairs sev pašiem, bet Tam, kas par viņiem miris un uzmodināts” (2. Kor. 5:15). Un, tā kā Kristus ir miris par visiem, tad arī visiem, par kuriem Viņš miris, vairs nav jāuzlūko sevi kā no Viņa šķirtus, neatkarīgus un patstāvīgus cilvēkus, bet vienmēr – kā Viņa miesas locekļus, kas pieder un kalpo Viņam. Tādēļ jau Viņš miris par visiem. Lai Dievs dod, ka mēs visi spējam to saprast!

Mūsu dēļ Dieva Dēls ir tapis cilvēks un par mums atdevis dzīvību ar stipru kliegšanu un daudz asarām. Viņš to darījis, lai mēs dzīvojam Viņā, par spīti visiem grēkiem iegūstam mūžīgo žēlastību un beidzot mantojam mūžīgās dzīvības svētlaimi. Vai mums ar prieku nav jāziedo Dievam visa sava dzīve – Viņa godam, kalpošanai un labpatikai ar visu, ko darām un nedarām?

Nevienam nav tiesību dzīvot virs šīs zemes, ja tas nedzīvo Viņam, kurš atpircis mūs no mūžīgās nāves un pazudināšanas. Ir skumīgi, ka pat ticīgi cilvēki, kas no sirds veltījušies Tam Kungam, tomēr nedzīvo Viņa godam un kalpošanai. Vēl briesmīgāk ir tad, ja mēs pat necenšamies veltīt savu dzīvi Viņa godam, bet brīvi un voluntāri dzīvojam sev pašiem! Tā patiešām ir nesvēta dzīve!

Luters par to saka smagus vārdus: “Visdziļākajā ellē ir nolādēta tāda dzīve, ko cilvēks dzīvo pats sev.” Šādu nolādētu dzīvi dzīvo pasaules bērni. Viņi neraizējas